

Mirador de la Premsa

Mirador de les Lletres

El projecte del ministre d'Agricultura

Lleiat de EL MATI, el projecte del ministre d'Agricultura i la defensa que n'ha fet al Parlament no han agradat gens a les dretes, i en especial a les dretes catalanes.

LA VEU DE CATALUNYA

L'opinió per tirar l'aigua al seu moll. Recorda que el Consell de l'Institut de Sant Isidre, amb conformitat de tots els seus membres, ha protestat del projecte:

"Es possible que alguns membres d'aquell Consell, afectes, particularment, a la política de la Ceda, que és la del senyor Jiménez, s'adherissin amb les recances naturals a la iniciativa del senyor Florensa. Cal dir, però, que tots, posant per damunt de les seves mires de partit l'interès general de l'economia del país, ho feren sense vacil·lacions visibles, amb una decisió que els honra. Ara a les Corts ha estat precisament el senyor Florensa, diputat de Lliga Catalana, qui ha donat una resposta més eloqüent i més justa al projecte de llei sobre parellers presentat i defensat pel ministre cedista.

El nostre volgut amic i diputat ha fet veure al senyor Jiménez, enmig de l'assentiment constant de la Cambra, que en matèries tan delicades i complexes com són les d'Agricultura, no n'hi ha prou amb la proclamació d'uns principis, sinó que cal atènyer-se sobretot als fets de l'experiència i a les dades de la realitat.

Basat en aquells principis, i negligint aquesta realitat, el projecte de llei del ministre de la Ceda no ve a fer altra cosa que a continuar l'obra perturbadora iniciada pel senyor Marcellí Domingo.

Ajacobara la Lliga, davant la "demagogia blanca" de la Ceda, per defensar, com a un mal menor, la llei de Contractes de Conreu, de l'Esquerreta, i propugnar la seva validesa? El final ja serà una cosa així!

DIARIO DE BARCELONA

Es fa un garbuix per dir que el discurs del senyor Jiménez està molt bé; que és d'inspiració molt cristiana, però que és una inoportunitat manifesta de defensar els treballs de la terra:

"Habló en catòlic i le aplaudieron principalmente las izquierdas: ¿Hubo en esto paradoja? No: porque todo se explica por el desconocimiento que de la doctrina católica tienen los que más le aplaudieron y los que le combatieron. Lo que el ministro propugnaba en resúmenes cuentas era la aplicación de unas esencias cristianas por las cuales se puede llegar, dentro de la más pura ortodoxia, hasta el principio económico de lo que se ha llamado la socialización de la propiedad, y que interpretado rectamente, no destruye ni merma el derecho del propietario, sino que lo vincula al precepto evangélico de dar al que no tiene, de apoyar al desvalido en la medida de las fuerzas de cada cual, de emplear, en suma, lo que sobra a los acomodados en apoyo y protección de las clases más desvalidas.

En lo que, en conclusión, precisamente el señor Jiménez en su nonnato proyecto encaminado a mejorar la condición de los yunteros. Y eso es lo que entusiasma a las izquierdas por creer que el ministro de Agricultura, en un arranque de ingenuidad, se había pasado a su campo en esta materia, honda y delicada; y por esto mismo se hizo sospechoso a algunos otros elementos que estiman socializante la actitud del ministro.

Después de repetir que la doctrina del señor Jiménez es estrictamente católica, i de retreure, per demostrar-ho, els Santís Pares, Sant Tomàs i les encíclics; després de descobrir que el millor del socialisme és essencialment cristià, acaba d'aquesta manera paradoxal: "Ahora, que la política tiene sus imponderables, y uno de ellos es la oportunidad de ciertas decisiones, y otro la trascendencia de aplicación de los principios en un caso o problema determinado."

Res, que el ministre d'Agricultura és un ingenu. No s'havia assabentat encara que la doctrina cristiana avui ha d'esser passada només a la defensa de la propietat i el capital. Tota altra cosa són "imponderables".

LA CIUTAT

Revista i Virgili li diu que aquest projecte de llei i el discurs del senyor Jiménez Fernández constitueix la tragèdia dels cedistes catalans i especialment del pobre senyor Civera i Voltà. Aquest senyor — ve a dir — s'havia pensat que ell i els seus amics eren els defensors més acurats de la propietat, i ara resulta que, davant de les velleïtats de la Ceda, és la Lliga la que apareix com la defensora veritable de la propietat i dels propietaris.

El ministre d'Agricultura de la República, catedràtic de Dret canònic, en defensar el projecte, ha fet un discurs on hi ha precisament les afirmacions cabdals que inspiraren la llei catalana de conreus, contra la qual van alçar-se el senyor Civera i Voltà i la majoria dels pagessos de saló que són socis de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

Cal donar terra als camperols, ha dit el ministre. I cal donar-la especialment als qui la tenen els instruments de conreu, com els parellers d'Extremadura, que en aquest punt concreu s'assemblen als parciers, arrendataris i rabassaires de Catalunya. El ministre ha blasmat també, com tantes vegades hem blasmat nosaltres, els terratinents absentsistes que no tenen altra feina sinó esmerçar a ciutat les rendes de les propietats llunyanes. Cal que tinguin alguna cosa, ha afegit, els que avui no tenen res.

I qui s'ha alçat per a combatre francament el projecte? Qui s'ha alçat a Madrid per a defensar el principi inte-

gral de la propietat? Ha estat un diputat de la Lliga, el lleidatà senyor Florensa. Contra les velleïtats socialitzants — no gaire sinceres — de la Ceda, la Lliga representa la tesi conservadora. Els lliguistes, no pas els cedistes, són els puntals de la societat.

EL DEBATE

Diu que el ministre no ha fet més que esbossar una part del seu programa:

"El ministro que desde el banco azul apeló al concepto cristiano de la propiedad en defensa nobilísima y humanitaria de las clases trabajadoras, no ha hecho más que esbozar ligeramente una parte del programa social de una de las partidas, jóvenes en la política española, y gubernamentales en el momento presente. Programa que importa, desde luego, extender cada día más en la difusión de la propaganda pública, pero que hay que cumplir inexorablemente cuando se siente la responsabilidad del Poder y es hora de llevar a la práctica con brío una doctrina en cuya entraña late la justicia y cuya efectividad recomienda la caridad. Llevar a la práctica!

No es demagogia — insano delirio es pensar de esta manera — emprender con la aplicación de la más pura doctrina social la verdadera revolución española. La necesaria y urgente, la única que avizora la otra, la sanatoria, de la que el Estado y la sociedad han visto asomar la cabeza en Asturias. Política sabia, política inteligente y nacional, política española y humana será siempre la que en esta hora hace sentir a todos, con cualquier clase de sacrificios, por duros que sean la efectividad de la justicia social cristiana en las conciencias y en las leyes.

Ja veiem que a Catalunya a Gil Robles no li quedarà cap amic: ni Civera i Voltà!

LA VEU DE CATALUNYA

El seu cronista a Madrid és naturalment, un dels primers a acollir-ne el rumor. Afirma, amb molts de la repulsa de Gil Robles, que el senyor Marraco es pot donar per pràcticament dimissió:

"El cert és que avui, dissabte, hi haurà Consell de Ministres en el qual es plantejarà la qüestió creada al senyor Marraco pels diferents caps de les minories governamentals o possiblement governamentals, minories que van des del partit radical fins a la Lliga.

Tots els comentaris polítics d'avui han versat sobre la qüestió. És possible que es produïxí la crisi del senyor Marraco, però tot sembla indicar que no són aquests moments els millors per a obrir el problema polític.

Potser convindria que s'enllestís la qüestió de Catalunya, en forma tal, que es pogués dir que ens trobem davant d'una sistematització de les relacions entre la regió autònoma i l'Estat central.

Quan s'haurà produït això, els partits es trobaran en una situació de gran

libertat per a obrir el problema polític de forts i anar a la solució del problema. Potser el cronista té raó. Però potser parla així perquè no veu, per ara, possibilitats que la Lliga atropi un ministèri.

LA VANGUARDIA

Fa també els funerals al ministre de Finances, i anuncia, de més a més, alguns esdeveniments que ja no sorprendrien ningú:

"Los rumores de crisis han nacido esta vez de la desairada situación en que había quedado la tarde anterior el ministro de Hacienda, por la proposición inesperada del Sr. Gil Robles. Aunque éste brindaba al Gobierno todas las facilidades necesarias para legislar por decreto en materia económica, lo cierto es que el Sr. Marraco se había presentado con un presupuesto y que se le dijo que podía volverse con él. Esto desconcierta a un ministro y a cualquiera.

Lo que a estas horas tenga pensado el ministro de Hacienda, es posible que no lo haya dicho a nadie. Pero hoy debía haber Consejo de ministros, al cual el Sr. Marraco pensaba someter la proposición del I der populat agrario, y no hubo Consejo. ¿Por qué?

La malicia pretende penetrar todo arcano político. No ha habido Consejo — se decía esta tarde en el Congreso — nara no precipitar los acontecimientos. Pero habrá crisis. El Sr. Marraco, como buen aragonés, es testarudo, y además hay que reanudar el Gabinete, donde se da el absurdo de haber ministros que desempeñan dos carteras y otros que no tienen ninguna. Su carácter de interinidad lo ve el más corto de vista. Se ha llegado a decir esta tarde que se anunciará ruidosamente la hora de sentarse el Sr. Gil Robles en el banco azul, formando parte de un Gobierno presidido, por supuesto, por don Alejandro Lerroux."

Una defensa de l'autonomia

Quan ja ens pensàvem que EL CORREU CATALAN és limitat a ésser un diari antiliga, és a dir, destinat a barallar-se amb fantasmes, heus ací que el fa sortir del confusióisme, on havia caigut, un article, signat per Miquel Juvant, on no sols és defensada l'autonomia de Catalunya, ans condemnada com una insensata l'actitud dels qui voldrien aprofitar els actuals moments per enfonsar-la:

"Creemos que sería hoy, por tanto, una táctica muy equivocada y perniciosas orientar las fuerzas políticas españolas hacia campañas centralizadoras y uniformistas, bajo el pretexto de que ha fracasado por completo la autonomía de Cataluña. Castigar este pueblo a una muerte civil de esta forma, además de constituir una afrenta, sería de resultados tan odiosos como contraproducentes."

Querria menospresiar i aun abatir en estos momentos de angustia y tragedia, sería desconocer en absoluto sus peculiares características, avivar el fuego de las discordias y conciliar los odios entre hermanos.

No hay que perder de vista que al formularse el anteproyecto de Estatuto Ca-

Els llibres nous

"Oscar Wilde"

de G. J. RENIER
(The Albaton Library 221)

La bibliografia entorn de Wilde comprèn ja un nombre molt considerable de volums, Gairebé tothom qui coneix U. Wilde s'ha cregut obligat a donar la seva interpretació de l'home més espectacular de l'Anglaterra de la quarantena anys. Per això la immensa majoria dels que han parlat de Wilde ho han fet subjectivament, fent una apologia o una crítica de la seva personalitat des del punt de vista de la moral o del sentiment. La visió de Wilde ha estat sempre parcial i la pintura del subjecte limitada a un aspecte de la seva personalitat.

La biografia de Renier que comentem, per bé que feia a base de tot el que s'ha escrit abans, està feta amb una absoluta independència. Wilde és a matèria de la biografia i Renier procura tractar-lo amb una absoluta "nauve" de simpatia i de prevencions. Val a dir que més aviat considera amb certa indiferència l'obra literària de Wilde, indiferència que coincideix amb un gran interès per l'ambient en què visqué i pels antecedents del moviment del qual Wilde fou personificació. L'home apareix amb tots els defectes i qualitats, ben emmarcat dins de l'Anglaterra del segle XIX, on fou el dramaturg més popular del temps i la figura més detonant i discutida de Londres. Sense perdonar-li cap dels seus defectes, Renier ens dona un llibre brillant, encisador, captivador del Lector contemporani.

Obra de biògraf, no de crític, té aquest llibre un valor poc corrent. En les biografies de personatges que visqueren fa pocs anys, la figura del subjecte resulta ben sovint horrosa per manca de sinceritat. Renier ha fet abans que tot una biografia sincera i completa de Wilde. Els que hagin llegit l'obra de l'autor

talán, con todos sus defectos y bondades — tal vez más lunares que aciertos —, si bien fú objeto de muchas o pocas reservas, es indudable que se recibió amorosamente por la casi totalidad del pueblo catalán, resolviéndose con cálido fervor patriótico, un verdadero problema de voluntad regional.

Así lo reconocia la prensa toda de la Región, desde la extrema izquierda hasta la de más derecha, sin ninguna excepción. Bien pudo decir la más caracterizada de ella que: Cataluña ha expresado su voluntad de regirse por su propia ley, con expresión unánime del sentimiento catalán."

Què hi diran, però, els tradicionals mudrallers, que avui s'hi mostren tan contraris?

del Rehas de Dorian Gray comprendran, si llegixen aquesta biografia, quines foren les causes de la importància que adquirí Wilde en la vida anglesa del seu temps, el per què de l'escàndol final de la seva vida i el ressò de la seva vida en la vida anglesa. Fins i tot hom s'explica la causa de la immortalitat de la seva obra.

RAMON ESQUERRA

EL CORREU DE LES LLETRES I DE LES ARTS

★ Zodiac, d'Alfons Maseras. — "Zodiac", l'obra d'Alfons Maseras que acaba d'aparèixer, és un llibre original que enriqueix la literatura amb una tendència nova en la forma i en el fons. No és pròpiament una novel·la psicològica, encara que s'hi assembla. Té de la novel·la l'agilitat i l'interès que ens arrossega d'una frase a l'altra amb avidesa; té de l'estudi psicològic tota la intensitat i tota l'agudeza, tot el treball analític minuciós. Però hom no troba en aquest llibre ni la malícia del novel·lista ni l'esforç cerebral del psicòleg; és un producte espontani de l'esperit, la inspiració simple i pura d'un escriptor que és artista i filòsof per temperament, vessada sobre el paper sense esforç i sense retencions, i així és el que constitueix el seu valor, i fa de "Zodiac" un llibre per a ésser llegit amb delectança, perquè la gran força dels pensaments que conté no li treu res de la frescor pròpia d'un fruit natural de l'art.

★ Jocs Florals de Sant Andreu. — Heus ací el Veredict: Flor Natural: Núm. 138. "Estrella del matí". L. "Nupcial". — Englantina: Núm. 40. "Poemes del terror patral". L. "Clarors matinals". Viola: Núm. 185. "La processó de Sant Feliu". L. "El cor vol plorar i no gosa...". Altres premis. Als núm. 203: "Les glòries del Sometent". L. "Per mostra, el de Sant Andreu". Núm. 108: "Cançons de vianant". L. "Evocacions del meu camí". Núm. 166: "Vibracions espirituals". L. "Gamma en tres tons". Núm. 202: "Joanet, la seva germana, la bruixa i el gegant bo". L. "Camina, que caminaràs". Núm. 102: "Elegia canina". L. "Vora el bressol buit". Núm. 33: "Visió". L. "Colloqui interior". Núm. 196: "Tardor". L. "Del Camp de Tarragona". Núm. 67: "Tres sonnets d'amor". L. "A tu, amada". Núm. 99: "L'idiell de les vinyes". Lema: "Setembre". Núm. 175: "Petits poemes en prosa". Núm. 175: "Dolor". Núm. 173: "Poema de càndor". L. "A trenc d'alba". Núm. 26: "Sonets de nuviassa". L. "Parables". Núm. 68: "Galinda". Núm. 40: "Garet". Lema: "Amor". Núm. 139: "Poema conjugal". L. "Simfonia d'amor". — Barcelona (Sant Andreu). 24 de novembre del 1934. — Octavi Salter, President. (Aitús)

★ "Introducció a la gramàtica". — El senyor Alexandre Gali ha lliurat a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana l'original del llibre "Introducció a la Gramàtica", que és la continuació de les "Lliçons de llenguatge" publicades per la mateixa entitat. Aquest llibre constarà de les cinc parts següents: I La frase. II La proposició. III El mot i la morfologia. IV Els sons o la fonologia. V Els signes o l'ortografia. — Les dues primeres parts — que l'autor va donar a conèixer als mestres en el seu curs de Metodologia de l'Ensenyança, al Casal del Mestre, l'hivern passat — constituiran un volum, el qual sortirà pels volts de Nadal. Les altres tres parts integraran el segon i últim volum. L'autor prepara un llibre del mestre, per tal que serveixi de clau dels exercicis, i en el qual donarà el mètode d'aplicació i la justificació científica dels principis adoptats.

★ Els Serra. — El dia 1er de desembre els germans ceramistes Serra obriran la seva primera exposició particular. No per això l'obra d'aquests joves artistes deixa d'ésser coneguda, com ho constata el fet que algunes de les seves produccions figurin ja als nostres museus.

★ Vila Arnau. — Ultra ésser un dels nostres artistes pintors contemporanis de més relleu, és també un hàbil gravador. Vila Arnau ens mostrarà, d'ací a pocs dies, un conjunt de gravats mèdits.

VENTA EXCEPCIONAL DE ARTICULOS LIMPIEZA (SOTANOS)

eléctrica
5'95
Ptas

crystal
S esmaltado
1'25
Ptas

400
servicios
0'40
Ptas

Virul
1/2 Kilo
2'95
Ptas

060x060
0'75
Ptas

3'30
Ptas

rafia
con palo
2'35
Ptas

comun
1'85
Ptas

36
pinzas
0'65
Ptas

ferrados
17'95
Ptas

para
auto
4'45
Ptas

piel
conejo
1'25
Ptas

3'95
Ptas

esmalte
blanco
7'45
Ptas

6'30
Ptas

79x50
9'90
Ptas

pellados
haya
9'95
Ptas

EL SIGLO PELAYO 54

L'organització corporativa d'Itàlia

Segons el feixisme, la valor de l'individu com a unitat és menyspreable, per no dir negativa. L'única valor que cal reconèixer és la de cèl·lula

XVIII

En les empreses de treball continu, el traspàs del negoci no rescindeix el contracte de treball. El personal no és afectat en cap dels seus drets pel canvi d'empresa.

Tampoc no rescindeix el contracte de treball la malaltia del treballador, sempre que aquesta no passi d'una duració fixada. La incorporació al servei militar o a la milícia voluntària de Seguretat Nacional no poden ésser causes d'acomodament.

XIX

Les infraccions a la disciplina i altres actes pertorbadors de la marxa normal del negoci comeros pels obrers, seran castigats segons l'usur gravetat amb penyes i suspensions de treball, i, en els casos greus, amb l'immediat acomodament sense indemnització.

XX

L'obrer entrat de nou en una empresa és subjectat a un període de prova, durant el qual és reciproc el dret de rescissió de contracte sense altra retribució que la corresponent al temps treballat.

XXI

El contracte col·lectiu de treball també estén els seus beneficis i disciplines a aquells que treballen en el domicili llur.

L'Estat dictarà les normes necessàries perquè el treball a domicili sigui fet amb les degudes condicions de netedat i higiene.

**DE LES OFICINES
DE COL·LOCACIÓ**

XXII

L'Estat precisa i controla el famen de l'ocupació i del desvagament de l'obrer, index total de les condicions de la producció i del treball.

l'obligació de cridar els obrers per
mediació d'aquestes oficines, i són
facultats per a triar entre els in-
crits a les llistes; donaran preferèn-
cia, però, als obrers que pertanyen
al Partit i als Sindicats feixistes, a
dels segons llur ordre d'inscripció.

XXV

Els òrgans corporatius vigilen per
què siguin observades les lleis i
prevenció d'accidents i de la policia
del treball entre els individus in-
scrits a les Associacions.

**DE LA PREVISIO, DE L'ASSI-
STENCIA, DE L'EDUCACIO I DE
LA INSTRUCCIO**

XXVI

patró i l'ober han de contribuir p
porcionalment a llurs despeses. L'E
tat, mitjançant els òrgans corpora
tius i les Associacions professionals
procurarà coordinar i unificar el s
tema i els instituts de previsió.

L'Estat feixista es proposa:

- 1.-El perfeccionament de l'assegurança contra tots els infortunis.
- 2.-El millorament i l'extensió de l'assegurança de la maternitat.
- 3.-L'assegurança contra les malalties professionals i contra la tuberculosis com a iniciació a l'assegurança general contra totes les malalties.
- 4.-El perfeccionament contra

cials per a instituir per als treballadors les assegurances totals.

XXVIII

Es comesa de les Associacions
treballadors la tutela de llurs rep
sentats en les gestions administr

En els contractes col·lectius de t

ment sigui possible, la constitució caixes mútues per a la malaltia, a la contribució de patrons i d'obres i a l'administració de les quals corr-

XXIX

La assistència a llurs representants o no, és un dret i un deure de les Associacions professionals. Aquelles que no ho fan, estan deixant de funcionar i no poden

legar-les a altres entitats o institucions, com no sigui per a objectius d'ind

XXX

representats, socis o no socis, es
principalment la instrucció professional

un dels deures principals de les Associacions professionals, les quals hauran de secundar l'acció de les Obres Socials i de Benestar de les Organitzacions Nacionals dedicades a l'Obra de promoció del Treball i a totes les al-

PARIS
HOTEL MONT-THABO
Avenue Mont Thabor

Molt centrée - Prop. de l'On

180 habitadoren și 100 ha
Hi trobaren tota mena
de facilitate, per ester

**Gerencia catalana
PROPAGUEU-LO**

CARLOS GARDEL
MANANA
CAPITOL
EL GRAN ESTILISTA
CRIOLLO, CANTA SUS
ULTIMAS CREACIONES en
CUESTA ABAJO
ESTRENO
En un Film Paramount

L'astre que canta i encisa
Escolteu-lo en les seves meravellosos cançons:
Cuesta Abajo, Criollita, Amores de Estudiante i Buenos Aires

El nou gran èxit del cinema
Shirley Temple, presentada per la seva mare
El seu naixement, la seva educació, el seu debut

(Acabament)
Shirley parlà abans de l'any, se-
guix la seva mare, però mai amb
parlar infantil. Tots l'ajudaren a pro-
nunciar correctament les paraules. I
no caminava, "ballava".
Sempre de puntetes, seguia els
raigs de sol al jardí jugant-li com si
fossin essers humans. Sempre ha tin-
gut una imaginació gràfica.
Quan tenia tres anys li deixaren
començar les lliçons de dansa i al
mateix temps empenygué de ball de
"claquettes". L'havia de fer parar de
practicar perquè li agradava tant que
sempre hi havia un pas que volia
perfeccionar i el repetia una i altra
vegada amb una paciència infinita.
La senyora Temple es posa a riure
en dir:

—La carrera cinematogràfica de
Shirley li caigué al damunt. Nosaltres
no hi havíem pensat mai.
Tenia uns tres anys i mig quan
se'n acostaren els directius dels Edu-
cational Studios per demanar-nos que
permetessin a Shirley de representar
un paper principal en els seus films
còmics infantils. En parlar, ens
semblà un pas important i hi acce-
diren només per provar. Sempre ha
estat acostumada a què es fixin en
ella perquè allà on anem sempre ha
cridat l'atenció, de manera que el
treball al cinema no l'ha canviada
en res.

Mai no li repetim les alabances
que es fan d'ella i no té idea del que
és un èxit. De vegades, després d'una
escena ens pregunta si ho ha fet bé.
Jo, en la seva alabança hi fico
sempre un mot de descoratjament
perquè és la millor manera que
lliuri per millorar el seu treball.

Fou un veritable cas d'argument de
film la manera com Shirley fou des-
coberta per entrar en els films llargs.
El seu primer gran èxit en "Stand
Up and Cheer", la comèdia musical
que la revelà com una treballadora sen-
sacional.

L'estudi cercava desesperadament
un nen que sabés cantar, ballar i
representar. Una tarda, Jay Gornzy,
compositor de la música del film,
assistia a una prova d'un film còmic
infantil i de sobte va veure la criatura
que necessitava. Sortint del ci-
nema anà a veure Shirley i la seva
mare, i l'endemà es feu la prova, que
deixà admirats tots els presents i
que el film fou acabat. Shirley ob-
tingué un contracte per cinc anys.
Després vingueren peticions de
"Change of Heart", i "Bottoms Up",
i tot seguit el gran èxit, "Brady

amb la seva retentiva mai no oblidà
o transposa un mot. Shirley, a l'in-
terpretar d'altres criatures, no té la va-
nitat dels miralls; però té la preocu-
pació de les mans netes i les hi
porta sempre. Se les renta dotzenes
de vegades al dia.

No cregui el lector de totes ma-
neres, que la menuda no tingui els
seus defectes. Però, quan la alguna
cosa mal feta, no és ella, és Dorothy
la que ho ha fet. Dorothy és la nena
imaginativa amb la qual jugava quan
no té ningú amb qui jugar i que sempre
fa les coses malament. Un dia, tre-
ballant amb una actriu gran, aquesta
l'equivaldà a dir el seu paper. Shirley
va dir: "Ah! També tens la
teva Dorothy?" I ara, quan s'e-
quivaldà a altres coses, Shirley li fa l'ullet.
Shirley s'equivoca molt poques ve-
gades, perquè té una gran memòria.
Però quan ho fa, també és Dorothy
l'culpable.

El secret és senzill, veritat, fruita
d'una gran via de desenvolupament
amb la seva retentiva mai no oblidà
o transposa un mot. Shirley, a l'in-
terpretar d'altres criatures, no té la va-
nitat dels miralls; però té la preocu-
pació de les mans netes i les hi
porta sempre. Se les renta dotzenes
de vegades al dia.

amb la seva retentiva mai no oblidà
o transposa un mot. Shirley, a l'in-
terpretar d'altres criatures, no té la va-
nitat dels miralls; però té la preocu-
pació de les mans netes i les hi
porta sempre. Se les renta dotzenes
de vegades al dia.

No cregui el lector de totes ma-
neres, que la menuda no tingui els
seus defectes. Però, quan la alguna
cosa mal feta, no és ella, és Dorothy
la que ho ha fet. Dorothy és la nena
imaginativa amb la qual jugava quan
no té ningú amb qui jugar i que sempre
fa les coses malament. Un dia, tre-
ballant amb una actriu gran, aquesta
l'equivaldà a dir el seu paper. Shirley
va dir: "Ah! També tens la
teva Dorothy?" I ara, quan s'e-
quivaldà a altres coses, Shirley li fa l'ullet.
Shirley s'equivoca molt poques ve-
gades, perquè té una gran memòria.
Però quan ho fa, també és Dorothy
l'culpable.

I ara que parlem del seu treball.

"Siempreviva"
Femina Gaumont-Brotosh
Film anglès, finalitzat en l'original
"Evergreen", tret d'una obra teatral de
Ben W. Levy, presentada per Charles
B. Cochran, dirigit per Victor Saville,
fotografia de G. M. Williams, música
i costums de Harry W. Ford, Richard
Rodgers i Leroy Hott; coreografia de
Buddy Bradley, i interpretat en els prin-
cipals papers per Jessie Matthews
(Harriet Green), Betty Ballou (Maude),
i Barry Mac Kay (Tommy Thorne).

Aquell que, guanyant-se pel títol, anés a
veure "Siempreviva" pensant-se que
pel fúnebre títol, es tracta d'un film
trist, s'equivocaria de mig a mig.
"Siempreviva" és un dels films més di-
versos de la temporada. I és que, com

Volando hacia Río Janiero
La primera pel·lícula filmada a l'espai, i el matx
CARNERA-BAER
La sensacional lluita entre dos titans
Avui, COLISEUM

FEMINA
Un èxit sorollós
obté cada dia
Originalíssima
superproducció
del més refinat
guts anglès
Un tema antic
en un film
ultramodern

SIEMPREVIVA
ATLANTIC-FILMS

CAPITOL **La NINFA**
Avui i cada dia **CONSTANTE**
Un film delicat i bell, meravellosament interpretat

Take a Bow" ("Gracia y simpatía").
Es una maravella de naturalitat en
miniatura amb un magnetisme perso-
nal que arriba al cor de tots els pù-
blics. És bufona sense ésser excessi-
vament bufona i no té ni rastre
d'apocament.
Quina influència poden tenir els
estudis cinematogràfics per als in-
fants?
—Es una excel·lent experiència en
tots els ordres per a Shirley—diu la
seva mare—. Una atmosfera límpida,
amable la volta constantment i no ha
sentit o vist una sola cosa que li
pugui ésser perjudicial. El meu marit
i jo considerem el seu contracte amb
aquesta gent amable i ambiciosa com
una esplèndida inversió. Entre escenes
Shirley assisteix amb regularitat a
l'escola jardí del professor de l'estu-
di.

seguit d'una hora de conversa amb
el seu pare, George P. Temple. Ge-
orginalet és molt a la moda, a les es-
cenes de la pel·lícula serveixen d'escenari
al seu pare. Arriba l'hora de dormir.
I en això no hi ha res que valguis-
s'apaguen els llums i es queda sola.
Shirley és la seva mare—seguix
dient la seva mare—. Un treball de
vint-i-quatre hores d'èsser, perquè
sempre estic amb ella. El seu pare
és director d'una casa de banca de
Los Angeles i col·lecta el seu salari
de manera que si al final del seu
contracte de cinc anys no vol seguir
fent films tindrà diners per seguir
la seva altra vocació.

Una cosa curiosa és la manera de fer
la pel·lícula. Perquè Shirley no
plora mai. Per aconseguir-ho, la fan
cridar en un recer d'estudi, sola i
sense el seu cos de roba. Només li
per parlar la seva mare. Així l'en-
tristeix i aleshores no li costa res de
plorar. Però no sempre ho fa, com
li dicissim, de comèdia. Una ve-
gada plora de tot cor i amb gran
desperació la desaparició d'una ami-
ga, que precisament és de la Dor-
othy—Dorothy Dell. Dorothy Dell
havia treballat en un dels primers
films de Shirley i aquesta li tenia una
veritable adoració. El dia que Miss
Dell es matà en un accident d'auto,
a Pasadena, tot l'estudi anava ple
de rumors. Tots hi parlava, però
preocupant que Shirley no ho sabés.
Però la menuda es donà compte que
li auguraven alguna cosa i escoltí.
Quan va saber que mai més no veuria
la seva amiga la seva desesperació
va començar a plorar. I el director
l'aparellà per fer-li fer una escena
dramàtica.

"Oro en la montaña"
Maryland Ojne Allianz
Film alemany dirigit pel Dr. Fank i
interpretat per Sepp Rist i Brigitte
Horney de protagonistes.

El Dr. Arnold Fank ens dona amb
"Oro en la montaña" una nova pel·lícula
de nou remarcablement aconseguida de
fotografia i inspirada en un fet histó-
ric, la primera ascensió al Montblanc,
que tingué lloc en 1786. Entrem d'a-
questa anècdota s'ha fet un film excel-
lent d'excursionisme, si bé aquesta ve-
gada el seu argument té més consis-
tència que no pas els que han inspirat
a molts films anteriors.

Jacques Balmat, un noi que via a la
vila de Chamoni, sent una paraula
de Napoleó als seus soldats recomanant-
los l'ascensió al Montblanc, puix que
allí dalt hi ha or, i per és la força. Al-
cap d'alguns anys Jacques Balmat és
un home que només té una obsessió:
pujar al Montblanc, dèria que el fa
viure allunyat i menyspreat de tots.
Unicament Maria el comprén, però ell
no obstant no pensa en altra cosa que
en fer de la muntanya. Un dia veuen
uns representants del rei de Savoia i
ofereixen mil lliures en or al que arribi
primer al cim del Montblanc. L'ambició
fa que siguin molts els participants.

* Francis Lederer és un astre
jove que pertany també a l'Empresa
Radio Films. Els circuits hollywooden-
s asseguren que molt aviat l'ascendirà
Francis a l'oposent de Katherine
Hepburn en un film, el nom del qual
encara vola per la ment dels autors
americans.

* "Tratado secreto". Heus ací el
títol d'un nou film de desconcertant
intriga i que sense ésser, concretament,
policiac o d'espionatge, té quelcom de
un i de l'altre.

L'heroi, és a dir, el culpable de tots
els intricats episodis que es desenvol-
len en aquest film, i que passa
gairebé desapercebuts fins al final, és
si no un "Fantomas" un emul seu
perquè també actua en l'ombra, sense
deixar senyal de les seves petjades.

La protagonista de "Tratado secre-
to" és Tania Fodor, la mestressa de
"Fantomas" que el Repertori M. de
Miguel presenta la temporada passada,
i en el repartiment figuren diversos
deu artistes que actuen en l'expressió
film.

Aquesta nova sèrie d'episodis de
desconcertant misteri que es presenta
sota l'esmentat títol de "Tratado se-
creto", serà llançat pel propi Repertori
M. de Miguel en l'assolida tempe-
rada i en la inauguració d'un nou saló,
no dubtant donat l'interès de l'es-
pectacle, de la seva destacada presència
i la seva ajustadíssima interpretació,
que constituirà un veritable esdeveni-
ment.

Fantasio
DIMARTS, ESTRENA
L'encís dels valeros de Schu-
bert i Strauss, amb la
Filharmònica de Viena

**Un espectacle
PARAMOUNT
de magnitud
imprevisible**

CLEOPATRA
CLAUDETTE COLBERT
WARREN WILLIAM
HENRY WILCOXON

El faust i l'ostentació de
la Roma Imperial i de
l'Egipte faraònic, revis-
cuts pel geni de
CECIL B. DE MILLE
el realitzador de films
grandiosos

crien els realitzadors de les grans su-
perproduccions més acreditades. No en
va no és la primera producció de Vic-
tor Saville: "Sea and Sun" i "Amor
sobre rodes", el film que esperem veu-
re en represa, ja ens donaren la mesu-
ra del seu talent.

L'argument ja l'explicàvem en la no-
stra edició d'ahir: una actriu de músic-
hall famosa, Harriet Green, que l'any
1904 se'n va a l'Àfrica del Sud, del-
lant una filla a Londres per fugir del
ranc d'aquesta, que el vol fer víctima
d'un xantatge en saber que es casa amb
un marquès. Harriet mor, però a Lon-

Com que ell vol casar, la instal·la amb
el seu fill en una torre perquè hi vis-
qui quiet. I pot així ple de música,
cançons i uns grans moments de re-
vista on els quals el temps marxa en-
darrera fins arribar al de Harriet, la
mare, que són una delícia.

Naturalment, tot acaba bé: la noia
revela en públic la seva odat; balla
com una noia i no com una vella, la
xiulen, acaba per triomfar, hi ha un
procés per usurpació de personalitat,
guanyat, és cur, pe defensor... i res
del que la successió no té cap relació
amb l'absurd títol espanyol.

Entre tots els interès sobresurt, no
cal dir-ho, la protagonista, Jessie Ma-
thews, en els dos papers de mare i fi-
lla, es revela una gran artista que canta
molt bé i balla meravellosament. Una
artista de la qual sentirem parlar molt.

AVUI
ESQUADRA ADELANT!
MUNDO SIN CARETA

KURSAAL

ACTUALIDADES
NOTICIARI FOX INTERNACIONAL
EL MON ON VIVIM. EL CARON DEL
COLORADO. EL RITMO DE UN
PUERTO. CAPITALES DE ITALIA

El mercat de la Boqueria

COMERÇ DE PESCA SALADA

Ramon Dalmau

Gran assortiment en totes les classes - Articles selectes
Venem a Hotels i Restaurants

Mercat de la Boqueria Barcelona
Taules 916 i 920 Telèfon 22684

Immillorable servei de CARNS LLANERES
TAULA DE

Ramon Morey

Servei de proveïment per a Hotels, Restaurants, establiments en general i valxells mercants

MERCAT DE SANT JOSEP - Taules 593 i 504

ANTIGA CASA DE

COMPRA I VENDA

MENDIZABAL, 11, PRAL.

DINERS PER JOIES, ROBES
I ALTRES OBJECTES

MENDIZABAL, 11, pral. ★ BARCELONA

SIMO ROCA

Cansaladeria Selecta

Especialitat en pernils oult sense os

TAULES números 632, 633 i 634

MERCAT DE LA BOQUERIA - BARCELONA

COMERÇ DE PESCA SALADA

Antoni Alsina

Bacallà en classes superiors - Tots els nostres articles són escollits - Preus especials per a Hotels, Restaurants i establiments similars

Mercat de la Boqueria, 907 ★ BARCELONA

Magatzems La Virreina

FILL DE FRANCESC RODRIGUEZ

CRISTALL - VIDRE - PISA I PORCELLANA
PARAMENT DE GUINA

BARCELONA ★ RAMBLA SANT JOSEP, 31

QUEVIURES SELECTES DE

Antoni Bramona

ESPECIALITAT EN CAFES TORRATS DIAMANT
PASTES FINES PER A SOPA

Mercat de Sant Josep, 49
Central: Mitjà de Sant Pere, 81
BARCELONA

LA SELECTA

Josep M. Salanova

CARNES DE BOU, VEDELLA I XAI
Aquesta casa serveix la veritable vedella tendral de Castella, legítima d'Avila

SERVEI A DOMICILI - TELEFON 18211
PORXOS MERCAT DE SANT JOSEP, 15 - LLETRA A

Un centre vital en crisi « El més vell mercat de Barcelona » Un mercat pot matar-ne un altre i destruir tota l'economia d'un barri « ¿Què cal fer? » La ciutat no deu restar indiferent

La major part dels barcelonins segurament té, com el tenim nosaltres, un concepte equivocat de la situació del Mercat de Sant Josep o de la Boqueria. El nostre típic primer centre de proveïment està en crisi. No és ja la vella Boqueria plena del prestigi dels anys i de la fama del millor. La Boqueria ha envellit, per bé que sigui la mateixa de sempre: el Mercat on gairebé a tothora pot trobar-se de tot i de totes les qualitats; des de les més selectes i per als paladars més exigents, al que està a l'abast de les més modestes possibilitats. Però en el seu cas el pobre Mercat ha patit, contràriament al que sembla que hauria hagut de succeir, de l'engrandiment de Barcelona, per bé que no sigui aquesta sola la causa del seu decaïment. Li ha esdevingut com a la vella, gràcia, única Plaça de Francesc Macià i com al carrer de Fiveller: l'engrandiment de Barcelona ha vist desplaçar nombrosos comerços cap a la ciutat nova, primer perquè la clientela cada dia baixava menys a l'interior.

El Mercat de la Boqueria, l'any 1921, aconseguia un gran moment, però aquest any rebé un cop, si no mortal, molt sensible. Fou en disposar que la venda a l'engrosos fos traslladada al Mercat del Born, disposició que perjudica també altres Mercats. En haver-se de concretar a la venda al detall es va iniciar un estat de decadència que segueix encara i s'agudifica. Els llocs de venda anaven vacants més nombrosament cada dia, fins que l'any 1929 hagueren d'esser reunits en nombre d'uns tres-cents. De manera que els dos mil llocs, o més, que aleshores existien, es reduïren a mil sis-cents trenta, que són els que actualment existeixen, si bé avui d'aquests només en els corresponents al Mercat de Sant Josep n'hi ha 200 de buits i un nombre potser més gros a la part del Mercat coneguda per Jerusalem.

Si haguéssim d'escavar les causes de la crisi del Mercat de la Boqueria, hauríem de recórrer a una sèrie de factors exteriors que afecten més aviat, com hem dit abans, la vida creixent de Barcelona. Perquè el nostre Mercat, per bé que reduït a la venda al detall, encara proveeix a llunyans clients o consumidors que hi van a cercar el peix i la carn i l'aviram de llocs ben llunyans de la urbs. Aquesta clientela, però, cada dia és també més limitada.

Resumim les causes que han provocat la crisi:

Primer, el creixement de Barcelona, que crea nous nuclis de població i exigeix la construcció de nous centres de proveïment; segon, el treure'n la venda de verdura i fruites a l'engrosos l'any 1929; tercer, l'haver-se desplaçat part de la clientela de consumidors de quantitat i qualitat cap als Mercats de la Concepció i de Sant Antoni; quart, l'haver minvat molt la població fixa dels voltants per donar cabuda a tendes i despatxos; cinquè, per haver-se creat i persistit, podríem dir contra tot, un veritable Mercat sense control de cap mena en el mal anomenat barri xinès, és a dir, als carrers de l'Arc del Teatre, Migdia i d'altres, en ple carrer, sol i aire, entre eixams de mosques, a l'estiu, i humitats i llefisositats innumèries, a l'hivern; sisè, a la reglamentació de la venda de carns i peix, fora dels Mercats, de la qual cosa parlarem oportunament.

Com es pot veure, les causes de crisi de la Boqueria ni són poques ni són senzilles ni lleus, més aviat són massives, greus i complexes.

En això estem i el problema té més abast del que a primera vista sembla. La Boqueria ha estat el vehicle de prosperitat dels carrers de l'Hospital.

Carme, Rambla de les Flors i d'altres del voltant. No cal més que preguntar —de vegades ni preguntar cal— als comerciants de les dites vies. Si tots ells atribueixen la crisi que passen a dos elements: la davallada de la Boqueria, causa permanent, i la crisi general, que pot ésser causa transitòria. La crisi de la Boqueria, així, no tan sols perjudica els venedors del Mercat, sinó nombrosos comerços dels voltants: fereix, si no de mort, seriosament, un dels centres vitals, característics i típics de la Barcelona d'avui. Per ara aquests comerços no són gaire ressentits, però a mesura que augmenti la crisi del Mercat, ho seran molt més. No oblidem que els interessos de la ciutat s'entrellen també, ja que els llocs buits no produeixen i la tendència es d'amortitzar-ne més, perquè les subvencions han estat sovint desvirtuades. Tot el que es faci en defensa de la Boqueria serà en benefici d'una de les zones de la ciutat que més vida i benestar encara a l'interior o a la Barcelona vella, la Barcelona que podríem dir autèntica.

La vida del Mercat de la Boqueria va tancar il·ludida al Mercat de la Rambla de les Flors. La Mort d'un Mercat portaria a la llarga provocar la mort de l'altre, mes que mes si es té en compte la tendència multiplicativa de les botigues de venda de flors. No oblidem que el Mercat de flors, el nostre incomparable Mercat de flors, també és quíscia, i les seves quixes comencen a ésser tan més nombroses a mesura que la Boqueria davalla.

Hem de defensar el nostre més vell Mercat, la primera pedra del qual fou posada l'any 1848. En defensar-lo, hem obra ciutadana i defensem nombrosos llars. És tota l'economia d'un barri que perilla. Tan interessats estan els venedors del Mercat com els nombrosos comerços del voltant, la propietat i aquelles professions més o menys liberals i altres de més o menys suspectes, que sempre viuen o vegeten en aquests de població de tan acusada heterogeneïtat.

Es possible que se'ns preguntin: Que cal fer, doncs, per la Boqueria? Certament en unes notes periodístiques, en un reportatge, fins i tot amb tot el bon disseny i compromís, no es pot tractar amb l'extensió deguda tan ample i complexa problema. Podem, si apuntar algunes suggestions.

Primera, que actuin les associacions de venedors. Si no estem equivocats, dintre el Mercat n'hi ha dues: una propiament de venedors del mercat i una altra dels porxos i passadges del Mercat. Si bé els interessos de les dues associacions puguen de vegades semblar antitètics, nosaltres, situats en terreny purament objectiu i amb tota equanimitat, podem dir que són la mateixa cosa. Creiem que hi ha associacions de defensa dels carrers o comerços dels voltants. Els historis mancomunats de tots que pot donar resultat.

Segona: El Mercat té, entre les dues bandes, nombrosos llocs buits. ¿Per què no es va decididament a la seva reducció, estudiant d'ingudament una reforma de caràcter general, sense, però, desfer el conjunt central? ¿Per què no s'estudia la manera de suprimir el trànsit rodant pel carrer de Jerusalem? ¿Es molt difícil això? Nosaltres creiem que no. Podria fer-se tot pel carrer de Cervelló, expropiant unes cases de les dues entrades, donant-li més amplària, estrenyent el Mercat per aquell costat, fins i tot reduint-lo a la meitat, i alhora crear també un parc d'estacionament d'autos en l'espai que restaria.

Tercera: La Boqueria, materialment, no està ni a l'alçada del lloc que ocupa ni respon a la semimonumentalitat que l'envolta. Es, per altra

banda, un Mercat esbatainat completament. Els corrents d'aire entren i circulen per deu o dotze llocs diferents per la part de la Rambla i els costats; per la banda del carrer de Jerusalem està obert de bat a bat, només fa una mica de paravent l'edifici de la Di-recció.

Quarta: El Mercat demana grans reparacions: no oblidem que té més de setanta anys. Les taulades acceptarien agraïdes un bon repassament; el sistema de desguàs es força deficient; la desinfecció del subsoi no sobria; la Boqueria és dels Mercats de Barcelona en el qual amb més èxit podria actuar una brigada antitífica: cobriria exemplars esplèndids.

Cinquena: Agencament general del mercat: posar-lo a l'alçada que li correspon, que bé s'ho mereix per la situació que ocupa i els ingressos que proporciona a la ciutat.

Podríem seguir per aquest camí, però ja hem observat abans que no corresponia ni podia fer-se dintre un breu reportatge periodístic. Els interessats són els que no deuen plegar-se de braços, i han de vetllar pels seus interessos i ter opinió i demostrar que tenen raó i cercar i donar solucions, moltes, com més millor, que puguin estudiar-se totes i escollir les més adients. Femat com tenen raó, hauran d'ésser escoltats i compresos. Ningú no pot voler la seva ruïna ni el mal de la ciutat.

El Mercat de la Boqueria recaptava l'any 1930 402.000 pessetes (l'any 1930 en recaptava 573.923); mes de 2.000 persones estan ocupades entre tots els seus serveis. Té una categoria de primera classe en tots els ordres, i és un petit món que dona vida a un gran sector de la població.

Hem de repetir, amb motiu d'això, el que hem dit en altres ocasions. Els Mercats són una part del patrimoni municipal, i aquest patrimoni no està degudament aïtat. La recaptació dels Mercats importa alguns milions. Hi ganyem, hi perd, la ciutat? Sabem a que atenim-nos, podem dir que no hi perd. Suposant, però, que hi perdés quelcom, econòmicament, hem de pensar que no es tracta de centres ni mitjans de recaptació, sinó de nuclis en què està tot degudament organitzat per un rigoros control, a fi que tots els articles alimentaris responguin de la seva bondat i sanitat als consumidors. Els Mercats compleixen bé aquesta funció que podríem dir-ne social, i altra cosa no podria fer-se que igualés la seva eficàcia. En tot cas això hauria de respondre a una organització tan nombrosa i cara que seria una formidable càrrega per al comú.

Són moltes encara les coses que podríem dir sobre el Mercat de la Boqueria. Potser envairíem temes de caràcter general, molt interessants per a tothom, que si bé tindrien relació amb ell pel nex, interessos i mateixes qüestions vitals que els afecten, diluiríem el report.

Volem dir, si també, que la Boqueria ha respost sempre, com els altres Mercats, a les suggestions i convints de les nostres autoritats. No ha mancat mai a les festes que hagin estat fetes per tal de donar vida i brillantor a la ciutat. I sempre ho ha fet amb una generositat que l'ha fet quedar bé amb la seva importància. Els venedors, mentre es defensen una mica, si bé de vegades semblen d'una certa gasiveria, en el fons no ho són pas. I dignis el que es vulgui no creiem que la seva tasca es gaire planera. Sobretot a l'hivern és molt pesada.

La ciutat té un deure a atendre les justificades quixes dels venedors que en propugnar per a ells ho fan per tot un barri i en darrer terme per als mateixos interessos o el patrimoni municipal. — Edmond d'ABELLA

J. Bosomba

GENERES DE PUNT

SEMPRE EL MES ORIGINAL EN

Sueters - Pullovers - Samarretes - Gujots
Combinacions - Mitges i Mitjons - Xals

RAMBLA DE LES FLORS, 8 ★ Telèfon 18293

BARCELONA

GRANS MAGATZEMS

La Virreina

MANUEL GRAU

Confecions per a senyora -- Especialitat en ABRICS, des de 15 a 175 pessetes

SENYORA! Abans de comprar el vostre abric, visiteu-nos!

LA VIRREINA ★ Rambla de les Flors, 31

Casa Guinart

PASTES PER A SOPA SELECTES

PASTA DE FORMATGE

Tallarines i Raviolis frescos cada dia

RAMBLA DE LES FLORS, 27

TELEFON 16987

PLAÇA DEL PEDRÓ, 6

TELEFON 22717

BARCELONA

Quiosc de la Boqueria

Desdejunis - Cafè amb llet - Cafè i lloors - Refrescos

MERCAT DE SANT JOSEP, TAULA 44

(entrant pel centre, a l'esquerra)

EMILI ANFRUNS - BARCELONA

Colmado La Parisien

DE JOAN SAMSÓ

SERVEI ACURAT - CLASSES ESCOLLIDES

MERCAT DE LA BOQUERIA, 4

BARCELONA

TELEFON 18235

JOSEP VISA

CARNES DE BOU I DE VEDELLA

SERVIM SEMPRE CLASSES SELECTES

PREVIAMENT SELECCIONADES

MERCAT DE LA BOQUERIA, 164 ★ BARCELONA

LA ACTIVA

Compra Or a 5'60 el gram; segons
peça fins a 12 pessetes gram. Gran
assortiment en joies i rellotges d'ocasió

Visiteu, vegeu
els aparadors de **La Activa**

Hospital, 65 i 69 Telèfon 23844

ESTUFAS LLORENS
R. ROPES
38

Mengeu fruita

Mengeu-la escollida

COMPREU-LA

AL

Mercat de la Boqueria

Espai reservat a

J. B.

